VISPĀRĒJĀS TIESAS SPRIEDUMS (astotā palāta)

2020. gada 5. oktobrī*

Konkurence – Koncentrācija – Pelēkā cementa tirgus Horvātijā – Lēmums, ar kuru koncentrācija ir atzīta par nesaderīgu ar iekšējo tirgu un EEZ līgumu – Attiecīgie uzņēmumi – Attiecīgais tirgus – Iekšējā tirgus būtiska daļa – Darījuma ietekmes uz konkurenci novērtējums – Saistības – Tiesības uz aizstāvību – Daļēja nodošana valsts iestādēm

Lietā T-380/17

HeidelbergCement AG, Heidelberga [*Heidelberg*] (Vācija),

Schwenk Zement KG, Ulma [*Ulm*] (Vācija),

ko pārstāv *U. Denzel*, *C. von Köckritz*, *P. Pichler*, *U. Soltész*, *M. Raible* un *G. Wecker*, advokāti,

prasītājas,

ko atbalsta

Duna-Dráva Cement Kft., Vāca [*Vác*] (Ungārija), ko pārstāv *C. Bán* un *Á. Papp*, advokāti,

persona, kas iestājusies lietā,

pret

Eiropas Komisiju, ko pārstāv *A. Dawes*, *H. Leupold* un *T. Vecchi*, pārstāvji,

atbildētāja,

par prasību, kas ir pamatota ar LESD 263. pantu un ar ko tiek lūgts atcelt Komisijas 2017. gada 5. aprīļa Lēmumu C(2017) 1650 *final*, ar kuru koncentrācija ir atzīta par nesaderīgu ar iekšējo tirgu un EEZ līgumu (lieta M.7878 – *HeidelbergCement*/*Schwenk*/*Cemex Hungary*/*Cemex Croatia*),

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs E. M. Kolinss [*A. M. Collins*], tiesneši R. Barentss [*R. Barents*] (referents) un J. Pasers [*J. Passer*],

sekretāre: E. Artemju [*E. Artemiou*], administratore,

ņemot vērā tiesvedības rakstveida daļu un 2019. gada 17. oktobra tiesas sēdi,

pasludina šo spriedumu.

* Tiesvedības valoda – angļu.

Spriedums [1]

[..]

III. Juridiskais pamatojums

[..]

B. Par pirmo pamatu attiecībā uz kļūdām tiesību piemērošanā un acīmredzamām kļūdām vērtējumā attiecībā uz koncentrācijas Kopienas mērogā definīciju

[..]

2. Par lietas būtību

95 Ar pirmo pamatu prasītājas būtībā apgalvo, ka Komisija neesot kompetenta kontrolēt darījumu, jo tā neesot koncentrācija Kopienas mērogā Regulas Nr. 139/2004 1. panta 2. punkta izpratnē. Šajā tiesību normā it īpaši ir prasīts, lai katra no vismaz diviem attiecīgajiem uzņēmumiem apgrozījums Savienībā sasniegtu vismaz 250 miljonu EUR apmēru. Taču pēc darījuma *DDC* esot ieguvusi savus tiešos konkurentus *Cemex Croatia* un *Cemex Hungary*. Līdz ar to attiecīgie uzņēmumi esot abi šie uzņēmumi kā mērķsabiedrības un *DDC* kā pircēja. Tātad *HeidelbergCement* un *Schwenk* apgrozījums Komisijai neesot bijis jāaplūko atsevišķi, bet tas esot bijis jāattiecina uz *DDC*. Tā kā mērķsabiedrību apgrozījums esot bijis pārāk zems, lai sasniegtu Regulas Nr. 139/2004 apgrozījuma robežvērtības, tikai *DDC* esot varējusi individuāli sasniegt šīs robežvērtības, un darījumam neesot bijis Kopienas mēroga.

[..]

a) Par pirmo daļu, kas attiecas uz attiecīgo uzņēmumu jēdzienu

97 Pirmā pamata pirmajā daļā prasītājas būtībā apgalvo, ka Komisijas konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma saskaņā ar Padomes Regulu (EK) Nr. 139/2004 par kontroli pār uzņēmumu koncentrāciju (OV 2008, C 95, 1. lpp.; turpmāk tekstā – "konsolidētais jurisdikcijas paziņojums") interpretācija, ciktāl tā attiecas uz attiecīgo uzņēmumu identifikāciju saistībā ar kopuzņēmuma kontroles pārņemšanu, esot kļūdaina. Prasītājas, kuras atbalsta *DDC*, šī apgalvojuma pamatojumam izvirza piecus iebildumus.

98 Pirms pievērsties šo iebildumu pamatotībai, ir jānoraida prasītāju arguments, saskaņā ar kuru tāds pilnfunkciju kopuzņēmums kā *DDC* esot jāuzskata par "attiecīgo uzņēmumu" Regulas Nr. 139/2004 1. panta 2. punkta izpratnē, jo uzņēmuma jēdziens konkurences tiesību kontekstā attiecas uz autonomu ekonomisku vienību.

99 Proti, sabiedrību juridiskās un ekonomiskās autonomijas principi katrā ziņā nevar nozīmēt, ka sabiedrība, kura pieder un kuru kopā kontrolē divas citas sabiedrības, tirgū obligāti rīkojas autonomi tikai tāpēc vien, ka tai ir juridiskas personas statuss vai savi saimnieciskie resursi. Patiešām, šādā pieņēmumā pilnīgi netiktu ņemtas vērā daudzas praksē esošās iespējas mātessabiedrībām, kurām pieder viss vai gandrīz viss meitassabiedrības kapitāls, ietekmēt šīs pēdējās rīcību oficiālā vai neoficiālā veidā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2011. gada 17. maijs, *Elf Aquitaine*/Komisija, T-299/08, EU:T:2011:217, 70. punkts).

1 Ietverti tikai tie šī sprieduma punkti, kuru publicēšanu Vispārējā tiesa uzskata par lietderīgu.

1) Par ekonomiskās realitātes ņemšanu vērā, nosakot attiecīgos uzņēmumus

100 Prasītājas apgalvo, ka konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma par kopuzņēmuma kontroles iegūšanu 145.–147. punkts neļaujot Komisijai identificēt attiecīgos uzņēmumus katrā atsevišķā gadījumā, pārbaudot ekonomisko realitāti, lai noteiktu, kuri ir patiesie koncentrācijas projekta dalībnieki. Tādējādi attiecīgo uzņēmumu identificēšana nevarot būt katrā atsevišķā gadījumā veiktā sarežģītā faktu vērtējuma rezultāts. Izņēmums esot iespējams tikai tad, ja visām attiecīgajām vienībām būtu acīmredzams, ka pilnfunkciju kopuzņēmums nav attiecīgais uzņēmums. Komisija ekonomisko realitāti varot pārbaudīt tikai divos gadījumos. Pirmkārt, kad ieguvēji uzņēmumi izmanto "čaulas sabiedrību", proti, sabiedrību, kas ir konkrēti izveidota iegādes nolūkā, un, otrkārt, acīmredzamas "apiešanas" situācijās, kad pilnfunkciju kopuzņēmums tiek izmantots kā vienkāršs instruments darījumam, kuram attiecībā uz to nav nekādas nozīmes, un ja tas ir acīmredzams visiem attiecīgajiem dalībniekiem.

101 Prasītājas piebilst – no konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 147. punkta izrietot, ka mātessabiedrību aktīva līdzdalība darījumā var norādīt uz faktu, ka tās izmanto kopuzņēmumu kā vienkāršu iegūšanas instrumentu, bet ar to pašu par sevi nepietiek, lai mātessabiedrības kvalificētu par attiecīgajiem uzņēmumiem.

102 Turklāt mātessabiedrību dalību varot uzskatīt par norādi uz kopuzņēmuma kā vienkārša iegūšanas instrumenta izmantošanu tikai tad, ja tās ir kumulatīvi piedalījušās darījuma iniciatīvas, organizācijas un finansēšanas ietvaros un ja visas vai vismaz vairākas mātessabiedrības izrāda šādu dalību.

103 Prasītājas apgalvo arī, ka pilnfunkciju kopuzņēmumu nevar kvalificēt kā vienkāršu instrumentu, ja tam ir pašam sava stratēģiska interese koncentrācijas darījumā, pat ja mātessabiedrībām var būt arī plašāka stratēģiska interese šajā darījumā. Tikai tad, ja iegāde neattiecas uz pilnfunkciju kopuzņēmuma saimniecisko darbību, bet tā kalpo tikai mātessabiedrību interesēm, darījums var attiekties uz tām. Šajā lietā *DDC* interese esot materializējusies it īpaši ar tās iepriekšējiem iegādes projektiem, ar to, ka tā ir izveidota jau sen, ar to, ka darījums netieši pastiprinās tās klātbūtni tirgū, ar to, ka tā esot bijusi *Cemex Croatia* tiešā pircēja, un to, ka tā piedalās darbībā, kas to skar tieši.

104 *DDC* uzskata, ka attiecīgo uzņēmumu jēdziena mērķis ir identificēt uzņēmumus, kas ir jāņem vērā, lai novērtētu, vai saskaņā ar Regulu Nr. 139/2004 par koncentrāciju ir jāpaziņo. Šajā ziņā šis jēdziens esot jāinterpretē šauri un paredzami. Tādēļ tas nevarot būt atkarīgs ne no veida, kādā iegādes process tiek uzsākts vai organizēts, ne no veida, kādā tas attīstās, ne no Komisijas vērtējuma par apgalvoto ekonomisko realitāti. Izņēmums varot būt tikai tad, ja ir skaidri pierādīts, ka pēc darījuma ieguvēja sabiedrība nav noteikusi mērķsabiedrības vadību un tās konkurences stratēģiju vai ka darījums dos labumu tikai citai sabiedrībai, nevis tiešajam ieguvējam.

105 Šajā ziņā ir jākonstatē, ka Regulas Nr. 139/2004 1. panta 2. punktā nav sniegta attiecīgo uzņēmumu jēdziena definīcija. Tomēr šī jēdziena interpretācijai attiecībā uz darījumiem, kad kopuzņēmums iegūst kontroli pār citu sabiedrību, ir veltīts konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 145.–147. punkts.

106 Saskaņā ar konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 145. punktu, ja kopumā attiecīgais uzņēmums ir kopuzņēmums kā dalībnieks, kas tieši iesaistīts kontroles pārņemšanā, var būt tā, ka sabiedrības izveido "čaulas sabiedrības" un katra no mātessabiedrībām tiek uzskatīta par attiecīgo uzņēmumu. Šādā situācijā, lai noteiktu attiecīgos uzņēmumus, Komisija ņem vērā darbības ekonomisko realitāti.

107 Šajā kontekstā konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 146. punktā ir precizēts – ja iegādi veic pilnfunkciju kopuzņēmums, kam piemīt iepriekš aprakstītās iezīmes un kas jau darbojas tajā pašā tirgū, Komisija parasti uzskatīs, ka pats kopuzņēmums un mērķuzņēmums ir attiecīgie uzņēmumi (nevis kopuzņēmuma mātessabiedrības).

108 Saskaņā ar konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 147 punktu:

> "Turpretim, ja kopuzņēmumu var uzskatīt tikai par līdzekli, lai mātessabiedrības veiktu pievienošanu, Komisija par attiecīgajiem uzņēmumiem uzskatīs mātessabiedrības un mērķsabiedrību, nevis kopuzņēmumu. Tas īpaši attiecas uz gadījumiem, kad kopuzņēmumu speciāli izveido mērķsabiedrības iegūšanai vai kad tas vēl nav sācis darboties, kad pastāvošais kopuzņēmums nav iepriekšminētais pilnfunkciju uzņēmums vai kad kopuzņēmums ir uzņēmumu apvienība. Tas pats attiecas uz gadījumiem, kad atsevišķi elementi norāda, ka faktiski īstenie darbības veicēji ir mātessabiedrības. Šie elementi var būt mātessabiedrību ievērojama iesaistīšanās darbības sākšanā, organizēšanā un finansēšanā. Šajos gadījumos mātessabiedrības uzskata par attiecīgajiem uzņēmumiem."

109 Prasītāju un *DDC* argumenti ir jāvērtē, ņemot vērā šos apsvērumus.

110 Pirmkārt, prasītāju un *DDC* piedāvātā interpretācija, saskaņā ar kuru Komisijai tiek liegta iespēja ņemt vērā ekonomisko realitāti, izņemot to identificētos gadījumus, ir jānoraida.

111 Vispirms – šī interpretācija tikai pilnībā noliedz tās saiknes, kas var pastāvēt starp pilnfunkciju kopuzņēmumu un tā mātessabiedrībām, nozīmi Regulas Nr. 139/2004 piemērošanā, izņemot prasītāju un *DDC* identificētos gadījumus. Tomēr tas nav pieļaujams.

112 Ir jāatgādina, ka ir ticis nospriests – fakts, ka kopuzņēmums var būt pilnfunkciju uzņēmums un tātad no funkcionālā viedokļa saimnieciski autonoms, nenozīmē, ka tam ir autonomija, pieņemot stratēģiskus lēmumus. Izdarot pretēju secinājumu, būtu jāatzīst, ka "kopuzņēmumos" nekad nepastāv kopīga kontrole, jo tie ir saimnieciski autonomi (pēc analoģijas skat. spriedumu, 2006. gada 23. februāris, *Cementbouw Handel & Industrie*/Komisija, T-282/02, EU:T:2006:64, 62. punkts).

113 Līdz ar to nav iespējams, ka būtiskais jautājums, kas uzdots saskaņā ar konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 145. punktu un kas attiecas uz to apstākļu noteikšanu, kādos kopuzņēmums ir jāuzskata par attiecīgo uzņēmumu, tiktu reducēts tikai uz prasītāju un *DDC* minētajiem gadījumiem.

114 Turklāt prasītāju un *DDC* interpretācijā tiek noliegts arī tas, ka netiešā saikne starp mātessabiedrībām un kopuzņēmumu var ietekmēt šādi saistītu uzņēmumu konkurences rīcību noteiktos tirgos.

115 Īstenojot kopīgu kontroli pār kopuzņēmumu, šī uzņēmuma mātessabiedrībām noteikti ir jāvienojas par šī kopuzņēmuma komerciālo vadību un zināmā mērā par savu pašu nostāju attiecībā uz kopuzņēmumu noteiktos tirgos. No tā izriet, ka šādu netiešu ekonomisku un strukturālu saikņu esamība ir elements, kas ir jāņem vērā, izvērtējot koncentrāciju regulas par koncentrāciju izpratnē (spriedums, 2003. gada 8. jūlijs, *Verband der freien Rohrwerke* u.c./Komisija, T-374/00, EU:T:2003:188, 173. un 174. punkts).

116 No iepriekš minētā izriet, ka, lai nodrošinātu koncentrāciju kontroles efektivitāti, ir jāņem vērā faktisko koncentrācijas dalībnieku ekonomiskā realitāte, vērtējot tiesiskos un faktiskos apstākļus katrā atsevišķā gadījumā. Tādējādi attiecīgo uzņēmumu noteikšana noteikti ir saistīta ar veidu, kādā iegādes process ir uzsākts, organizēts un finansēts katrā atsevišķā gadījumā.

117 Otrkārt, prasītāju un *DDC* norādītā konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 147. punkta interpretācija arī ir jānoraida.

118 Pirmām kārtām, no šī punkta formulējuma izriet, ka pilnfunkciju kopuzņēmuma izmantošana par vienkāršu iegādes instrumentu nav vienīgais gadījums, kad mātessabiedrības varētu tikt kvalificētas kā attiecīgie uzņēmumi.

119 Proti, šī punkta otrajā teikumā ir minēti vairāki tādu situāciju piemēri, kurās pilnfunkciju kopuzņēmumu var uzskatīt par vienkāršu iegādes instrumentu. Tas izriet no frāzes "tas īpaši attiecas uz" izmantošanas. Savukārt situācija, kurā "atsevišķi elementi norāda, ka faktiski īstenie darbības

veicēji ir mātessabiedrības", ir atsevišķi citēta nākamajā teikumā. Tātad šis pēdējais minētais gadījums ir jānošķir no situācijām, kurās pilnfunkciju kopuzņēmumu var uzskatīt par vienkāršu iegādes instrumentu.

120 Turklāt konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 147. punkta pēdējā teikuma redakcijā angļu valodā ir izmantots izteiciens "in those cases" daudzskaitlī, nevis vienskaitlī, lai norādītu uz gadījumiem, kad mātessabiedrības var tikt uzskatītas par "attiecīgajiem uzņēmumiem" to pilnfunkciju kopuzņēmuma vietā. Tas apstiprina, ka pastāv vairāki gadījumi, kad mātessabiedrības tiek uzskatītas par "attiecīgajiem uzņēmumiem".

121 Otrām kārtām, no šīs tiesību normas formulējuma izriet, ka "elementi", kas "norāda", ka "faktiski īstenie darbības veicēji ir mātessabiedrības", un kas ir uzskaitīti kā tādi, proti, "mātessabiedrību ievērojama iesaistīšanās darbības sākšanā, organizēšanā un finansēšanā", neveido izsmeļošu gadījumu sarakstu. Tas izriet no izteiciena "on citera ainsi" franču valodas versijā, no izteiciena "these elements may include" angļu valodas versijā un izteiciena "kan een factor zijn" holandiešu valodas versijā.

122 Lai ņemtu vērā ekonomisko realitāti, ir jāapsver visi atbilstošie apstākļi, kas ļauj noteikt, kuri ir patiesie darījuma dalībnieki. Tādējādi mātessabiedrību aktīvu dalību darījumā var secināt no saskanīgu pierādījumu kopuma, pat ja neviens no šiem pierādījumiem, apskatīts atsevišķi, nav pietiekams, lai atklātu darījuma realitāti.

123 Citiem vārdiem sakot, konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 147. punktā ir paredzēti divi gadījumi, proti, gadījums, kad kopuzņēmums tiek izmantots tikai kā instruments, vai – alternatīvi – gadījums, kad mātessabiedrības ir patiesie darījuma dalībnieki. Šajā ziņā minētajā tiesību normā neizsmeļošā veidā ir minēti dažādi piemēri, kas attiecas uz katru no šiem abiem gadījumiem.

124 Tādējādi pretēji tam, ko apgalvo prasītājas un *DDC*, ne tikai tad, kad mātessabiedrības, veicot iegādi vai apiešanas situācijās, izmanto "tukšu čaulu", var uzskatīt, ka mātessabiedrības ir attiecīgie uzņēmumi, bet arī tad, ja tie ir patiesie darījuma dalībnieki. Ir jāprecizē – šajā lietā Komisija uzskatīja, ka darījums ietilpst otrajā gadījumā, nevis pirmajā gadījumā, kā, šķiet, prasītājas to dažkārt iesaka savos procesuālajos rakstos.

125 Treškārt, attiecībā uz argumentu, saskaņā ar kuru pilnfunkciju kopuzņēmumu nevar kvalificēt tikai kā instrumentu, ja tam ir pašam sava interese darījumā, šis arguments ir jānoraida kā neiedarbīgs, jo, kā norādīts iepriekš šī sprieduma 124. punktā, Komisija uzskatīja, ka uz šo darījumu attiecas konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 147. punktā paredzētais otrais gadījums. Katrā ziņā tas, ka pilnfunkciju kopuzņēmums var būt personīgi stratēģiski ieinteresēts koncentrācijas darījumā, neliedz kvalificēt mātessabiedrības kā īstas darījuma dalībnieces par attiecīgajiem uzņēmumiem, it īpaši, ņemot vērā to ievērojamo iesaistīšanos darījuma uzsākšanā, organizēšanā un finansēšanā.

126 Līdz ar to prasītāju un *DDC* argumenti ir jānoraida.

2) Par tiesiskās drošības principu

127 Prasītājas apgalvo, ka ar Komisijas pieeju katrā atsevišķā gadījumā ņemt vērā ekonomisko realitāti esot pārkāpts tiesiskās drošības princips. Proti, attiecīgo uzņēmumu jēdzienam esot tūlītēja ietekme uz koncentrācijas apturēšanas pienākuma piemērojamību un iespējamo naudas sodu risku šī pienākuma pārkāpuma gadījumā. Tomēr no pircēja viedokļa pilnfunkciju kopuzņēmuma mātessabiedrība ne vienmēr esot lietas kursā par otras mātessabiedrības iesaistīšanās apmēru. Tāpat mērķuzņēmums un pārdevējs parasti nevarot identificēt attiecīgos uzņēmumus no pircēja puses, jo tie ne vienmēr zina par mātessabiedrību un pilnfunkciju kopuzņēmuma dalības pakāpi koncentrācijas organizēšanā un

finansēšanā. Un, pat ja tas tā būtu, attiecīgie uzņēmumi pirms darījuma nevar novērtēt, vai šī dalības pakāpe ir pietiekami aktīva, lai secinātu, ka mātessabiedrības ir attiecīgie uzņēmumi. Neskaidrība, ko rada šī situācija, esot nepieņemama.

128 Tās uzskata, ka attiecīgajiem uzņēmumiem būtu jāapspriežas ar Komisiju pirms katra koncentrācijas projekta paziņošanas, lai zinātu pēdējās minētās viedokli. Tomēr pat šāda apspriešanās nesniegtu tiesisko drošību, jo Konkurences ģenerāldirektorāta atbildes uz lūgumiem sniegt konsultāciju nav saistošas un nesenās lietās Komisija pat esot atteikusies sniegt rakstveida atbildi.

129 Prasītāju izvirzītais iebildums par tiesiskās drošības principa pārkāpumu ir jānoraida.

130 Tiesiskās drošības princips, kas veido daļu no vispārējiem Savienības tiesību principiem, prasa, lai tiesību normas būtu skaidras un precīzas un to iedarbība būtu paredzama, lai tādējādi ieinteresētās personas varētu novērtēt savu juridisko situāciju un attiecības, ko regulē Savienības tiesības (spriedums, 2011. gada 8. decembris, *France Télécom*/Komisija, C-81/10 P, EU:C:2011:811, 100. punkts). Tomēr, ja normai ir raksturīga zināma nozīmes un tvēruma nenoteiktība, ir jāpārbauda, vai konkrētajai tiesību normai raksturīga tāda neviennozīmība, kas personām rada grūtības pietiekami pārliecinoši precizēt iespējamos šaubīgos jautājumus attiecībā uz šīs tiesību normas tvērumu vai nozīmi (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2005. gada 14. aprīlis, Beļģija/Komisija, C-110/03, EU:C:2005:223, 30. un 31. punkts). Šajā ziņā šīs prasības nevar interpretēt kā tādas, kas paredz, ka tiesību normā, kurā ir izmantots abstrakts juridisks jēdziens, ir jāmin dažādi konkrēti gadījumi, kad tā var būt piemērojama, jo likumdevējs visus šos gadījumus nevar noteikt iepriekš (spriedums, 2017. gada 20. jūlijs, *Marco Tronchetti Provera* u.c., C-206/16, EU:C:2017:572, 42. punkts).

131 Šajā lietā attiecībā uz prasītāju apgalvojumu, ka konsolidētais jurisdikcijas paziņojums neļaujot Komisijai "izvērtēt ekonomisko realitāti" pēc saviem ieskatiem un "noteikt, kas ir darījuma patiesās puses" katrā individuālā gadījumā, nav iespējams noteikt, vai prasītājas vēlas norādīt uz minētā paziņojuma 145.–147. punkta skaidrības, precizitātes vai paredzamības trūkumu vai uz to, kā Komisija šajā lietā to ir piemērojusi. Līdz ar to ir jāpārbauda, vai pats konsolidētais jurisdikcijas paziņojums vai Komisijas veiktā tā īstenošana būtu radījusi neskaidrību, kas ir pretrunā tiesiskās drošības principam.

132 No konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 1. un 4. punkta izriet, ka tas tika pieņemts, lai nodrošinātu Komisijas veiktās rīcības pārskatāmību, paredzamību un tiesisko drošību (pēc analoģijas skat. spriedumus, 2013. gada 30. maijs, Komisija/Zviedrija, C-270/11, EU:C:2013:339, 41. punkts, un 2014. gada 12. februāris, *Beco*/Komisija, T-81/12, EU:T:2014:71, 70. punkts).

133 Konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 145.–147. punkts tātad tostarp tika pieņemts ar mērķi nodrošināt tiesisko drošību. Turklāt šie noteikumi nesniedz pretrunīgus signālus attiecībā uz Komisijas izmantoto pieeju, lai noteiktu uzņēmumus, uz kuriem attiecas koncentrācija. Tie ļauj gan pilnfunkciju kopuzņēmuma mātessabiedrībām, gan pārdevējam un mērķsabiedrībai noteikt attiecīgos uzņēmumus, jo, kā to apgalvo Komisija, šie uzņēmumi, risinot sarunas par koncentrāciju, noteikti esot lietas kursā par kopuzņēmuma mātesuzņēmumu iesaistīšanās pakāpi. Šaubu gadījumā koncentrācijas dalībnieki vienmēr var pieprasīt no attiecīgās sabiedrības informāciju par tās līdzdalības pakāpi darījumā.

134 Turklāt koncentrācijas dalībnieki kā rūpīgi uzņēmēji un it īpaši kā profesionāļi, kas pieraduši, veicot savus pienākumus, izrādīt lielu rūpību, var arī vajadzības gadījumā izmantot profesionālus padomus, lai novērtētu sekas, kas varētu izrietēt no konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 145.–147. punkta piemērošanas.

135 Koncentrācijas dalībniekiem vienmēr ir arī iespēja sazināties ar Komisijas dienestiem, lai iegūtu neoficiālu pamācību par koncentrācijā iesaistītajiem uzņēmumiem. Šajā ziņā prasītājas neprecizē, kurās nesenās lietās Komisija, pēc to domām, bija atteikusies sniegt šādu atbildi.

136 Šīs lietas apstākļi arī ir pretrunā prasītāju apgalvojumiem, jo *DDC* – kā tas izriet no šī sprieduma 14. un 16. punkta – 2015. gada 20. augustā lūdza sniegt šādu atbildi un 2015. gada 13. novembrī šādu atbildi saņēma. Turklāt Konkurences ģenerāldirektorāta nostāja, kas izklāstīta tā 2015. gada 13. novembra vēstulē, identificējot prasītājas kā attiecīgos uzņēmumus, ir identiska apstrīdētajā lēmumā galīgi pieņemtajai nostājai. Lai gan šajā vēstulē ir minēts, ka tā nav Komisijas lēmums, prasītājas nepierāda, ka apspriešanās ar Komisiju tām kā rūpīgām tirgus dalībniecēm būtu traucējusi kliedēt iespējamās šaubas, kas tām varētu būt bijušas attiecībā uz paziņošanas pienākumu šajā lietā.

[..]

3) Par Komisijas kompetenču paplašināšanu

[..]

140 Ir jānorāda, ka prasītāju argumentācija, saskaņā ar kuru Komisijas interpretācija ļauj tās kompetences jomā ietvert koncentrācijas, kas ietekmē nelielu dalībvalsts daļu un kam nav nozīmes attiecībā uz pārrobežu tirdzniecību iekšējā tirgū, balstās uz kļūdainu pieņēmumu. Proti, saskaņā ar Regulas Nr. 139/2004 1. panta 2. punkta pēdējo teikumu koncentrācijai nav Kopienas mēroga, pat ja ir sasniegti apgrozījuma sliekšņi, ja katrs no attiecīgajiem uzņēmumiem Savienībā gūst vairāk nekā divas trešdaļas no sava kopējā apgrozījuma vienā un tajā pašā dalībvalstī. Turklāt šķiet, ka prasītājas ir sajaukušas koncentrācijas ekonomisko lielumu un tās ietekmi uz būtisku tirgus daļu, jo jautājums par to, vai koncentrācija būtiski traucē efektīvu konkurenci būtiskā tirgus daļā, ietilpst konkurences vērtējumā pēc būtības (skat. 359. un nākamos punktus).

141 Līdz ar to šis prasītāju arguments ir jānoraida.

4) Par mātessabiedrību nodomu

142 Prasītājas apgalvo, ka Komisijas apstrīdētajā lēmumā paustais viedoklis par konsolidēto jurisdikcijas paziņojumu padarot Regulas Nr. 139/2004 piemērojamību atkarīgu no subjektīviem elementiem un tas esot pretrunā Vispārējās tiesas judikatūrai.

143 Šis prasītāju arguments ir jānoraida.

144 Šajā ziņā prasītājas nevar no 2005. gada 21. septembra sprieduma *EDP*/Komisija (T-87/05, EU:T:2005:333) 129. punkta izsecināt nevienu lietderīgu argumentu. Proti, lai gan šajā punktā ir noteikts, ka agrākās regulas par koncentrāciju kontroli piemērojamība nevar būt atkarīga no koncentrācijas darījuma dalībnieku gribas, tas neattiecas uz attiecīgo uzņēmumu identificēšanu, bet gan tikai uz to, ka tas vien, ka puses ir paziņojušas par koncentrāciju, nenozīmē, ka regula par koncentrāciju kontroli ir piemērojama.

5) Par Regulas Nr. 139/2004 mērķiem un struktūru

145 *DDC* norāda, ka, lai gan Regulā Nr. 139/2004 nav definēts attiecīgo uzņēmumu jēdziens, tās mērķi un tās 5. panta 4. punkta struktūra sniedz norādes par veidu, kādā šis jēdziens ir jāinterpretē.

146 Pirmām kārtām, no regulas mērķa tās 8. apsvērumā būtībā izrietot, ka attiecīgie uzņēmumi ir uzņēmumi, kas tieši piedalās koncentrācijā. Lai pienācīgi novērtētu koncentrācijas sekas, tādējādi esot jānosaka, kura sabiedrība kontrolēs mērķsabiedrību darbības, lems par to konkurences stratēģiju un uzņemsies ekonomiskās sekas. Parasti esot nepieciešams, lai attiecīgie uzņēmumi atrastos darījuma abās pusēs, pretējā gadījumā Komisijai būtu jāpārbauda katra nenozīmīgā mērķuzņēmumu iegāde, ko veic lielu daudznacionālu uzņēmumu kopuzņēmumi. Izņēmums varot būt tikai tad, ja mērķsabiedrības

vadību un tās konkurences stratēģiju nenosaka pircējs vai ja darījums sniedz labumu tikai citai sabiedrībai. Pircēja mātessabiedrības iesaistīšanās pakāpei darījuma uzsākšanā, organizēšanā un finansēšanā neesot lielas nozīmes.

147 Otrām kārtām, no Regulas Nr. 139/2004 5. panta 4. punkta a) un c) apakšpunktā paredzētās nošķiršanas starp attiecīgo uzņēmumu, no vienas puses, un uzņēmumiem, kas kontrolē attiecīgo uzņēmumu, no otras puses, izrietot, ka šajā regulā nav paredzēts, ka sabiedrības kontroles akcionāri varētu tikt uzskatīti par attiecīgajiem uzņēmumiem. Izņēmumi varot pastāvēt, ja ir skaidri noteikts, ka darījums tieši neskar ieguvēju sabiedrību. Pretējā gadījumā minētās regulas 5. panta 4. punkta c) apakšpunkts būtu lieks.

148 *DDC* argumentācija ir jānoraida.

149 Pirmām kārtām, kā pamatoti norāda Komisija, nav nepieciešams, lai attiecīgie uzņēmumi, kuru apgrozījums pārsniedz paredzētos sliekšņus, atrastos abās darījuma pusēs, jo Regulas Nr. 139/2004 1. pantā ir minēts nevis "pircējs un mērķuzņēmums", bet "vismaz divi no attiecīgajiem uzņēmumiem".

150 Turklāt ir jāatgādina, ka līdzīgi saskaņā ar konsolidētā jurisdikcijas paziņojuma 140. punktu, ja divas sabiedrības iegūst kopīgu kontroli pār pastāvošo sabiedrību, attiecīgie uzņēmumi ir katra no sabiedrībām, kas iegūst kopīgu kontroli, un mērķsabiedrība.

151 Otrām kārtām, Regulas Nr. 139/2004 5. panta 4. punkta c) apakšpunktā ir tikai noteikts, ka attiecīgā uzņēmuma kopējā apgrozījumā ir jāietver to uzņēmumu apgrozījums, kuriem ir noteiktas tiesības vai pilnvaras attiecīgajā uzņēmumā, un tas neliedz noteiktos gadījumos uzņēmumus, kas kontrolē citus uzņēmumus, pašus uzskatīt par attiecīgajiem uzņēmumiem.

152 No visa iepriekš minētā izriet, ka pirmā pamata pirmā daļa ir jānoraida.

[..]

Ar šādu pamatojumu

VISPĀRĒJĀ TIESA (astotā palāta)

nospriež:

1) Prasību noraidīt.

2) *HeidelbergCement AG* un *Schwenk Zement KG* sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas un atlīdzina Eiropas Komisijas tiesāšanās izdevumus.

3) *Duna-Dráva Cement Kft.* savus saistībā ar pieteikumu par iestāšanos lietā radušos tiesāšanās izdevumus sedz pati.

Collins Barents Passer

Pasludināts atklātā tiesas sēdē Luksemburgā 2020. gada 5. oktobrī.

[Paraksti]